

Hồi 12

Thiếu Nữ Áo Xanh

Triệu Ngọc Trạch biến sắc mặt, đang định rời chỗ ngồi đứng dậy. Triệu Ngọc Kiên đã khẽ ho khan một tiếng, Triệu Ngọc Trạch đành cố nhịn, không phát tác vội.

Liền lúc ấy, hán tử nọ đã tự động cầm chén rượu bước tới bàn của hai người, cười nói:

- Thật trái đất nhỏ bé quá! Chúng ta lại tái ngộ ở nơi đây!

Triệu Ngọc Kiên vẫn bình thản như thường, chậm rãi nói:

- Chắc bằng hữu đã bận bịu việc gì, mãi đến bây giờ mới tới nơi.

Thần Hành Thái Bảo thấy đôi bên đối đáp có phần khác lạ, đang định lên tiếng hỏi, thì hán tử nọ đã tươi cười nói:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Khi tới Lạc Dương, kể ra địa phương này phong cảnh cũng rất hữu tình, nên mỗi đã du ngoạn khắp nơi một lượt. Hi hi... không giấu gì ba vị, mấy ngày trước đã được may mắn gặp gỡ hai vị huynh đài đây, nên hôm nay mỗi xin kính ba vị một chén.

Dứt lời, y tự động ngồi xuống một chiếc ghế để không cạnh đó, đặt chén rượu trên tay xuống, dơ tay cầm lấy bình rượu rót đầy, tựa hồ như chính mình là chủ nhân của bàn ấy vậy.

Thần Hành Thái Bảo đưa mắt liếc nhìn về phía chiếc bàn của hán tử mập mạp da vàng khè ấy ngồi, thấy ngoài một bình rượu, một cái chén, một đôi đũa với một tô mì Dương Xuân thì không có món nào khác cả.

Thần Hành Thái Bảo thấy vậy, bất giác cũng phải buồn cười thâm, nghĩ bụng:

"Không hiểu anh em họ Triệu giao du với một tên chuyên ăn bám, nghèo kiệt xác này từ hồi nào vậy?"

Y là người thường bôn tẩu giang hồ, kiến thức rất rộng và cũng đại lượng, không hề để ý gì tới tiền bạc, cho nên chỉ tươi cười mà không nói năng gì cả.

Hán tử nọ rót đầy bốn chén rượu, rồi mới nâng ly, nói:

- Nào, trước hết chúng ta hãy uống cạn một chén đã.

Thần Hành Thái Bảo cũng rất cao hứng, nâng ly rượu lên, nói:

- Hay lắm! Chúng ta cùng uống cạn đi!

Hai anh em họ Triệu trong lòng rất nóng nảy, nhưng vì thấy có mặt Thần Hành Thái Bảo, nên nhất thời không tiện phát tác.

Lúc ấy thấy Thần Hành Thái Bảo cũng nâng ly rượu lên, cả hai không biết nói năng ra sao, đành lặng lẽ đưa chén lên môi uống cạn.

Hán tử nọ thấy ba người vừa đặt chén rượu xuống, lại rót đầy ba chén khác, sau cùng rót tới chén của mình, hai tay nắm lấy bình lắc mấy cái, thấy chiếc bình nọ đã trống rỗng, liền quay người lại vẫy tay, lớn tiếng gọi:

- Tửu bảo, hãy đem bình khác tới đây.

Triệu Ngọc Trạch không sao nhìn được, lạnh lùng nói:

- Được một vị khách hào sảng như các hạ, thật là một việc may mắn. Nhưng không biết cuộc rượu này tới lúc nào mới xong đây?

Hán tử nọ làm như không nghe thấy, bỗng quay người lại vẫy tay kêu gọi:

- Tới đây! Tới đây! Mau tới đây một phen cho vui!

Thần Hành Thái Bảo vội quay đầu lại nhìn. Không ngờ người mà y kêu gọi lại chính là thiếu nữ áo xanh ca hát vừa rồi.

Y biết rõ anh em họ Triệu tuy không coi tiền bạc vào đâu, nhưng gọi bừa bãi như vậy cũng không tránh khỏi cho họ sự bất mãn, liền nghĩ bụng:

"Tên này thật quá đáng lắm! Để xem y còn lộng hành đến thế nào nữa".

Lúc ấy thiếu nữ áo xanh đầu kết hai bím đã ôm cây đàn tỳ bà bước tới. Quả nhiên, thiếu nữ nọ chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, thân hình yếu điệu, tướng đi uyển chuyển, mày tằm mắt phượng, mặt trái xoan, mũi dọc dừa, đôi môi như trái anh đào mới nở, nhưng thân hình có phần tiêu tụy, chắc bị ảnh hưởng bởi cuộc sống ca lâu tửu quán.

Tuy tuổi tác không lớn và hiện tại chỉ có một thân một mình nhưng ánh mắt rất bình thản, không có vẻ gì là hổ thẹn hoặc khiếp sợ, bất an.

Hai anh em họ Triệu hơi có vẻ bực bội, nhưng vẫn ngồi lặng yên, không thốt một lời nào, đợi chờ đối phương xem còn giở trò gì ra nữa.

Hán tử mập nọ làm như không để ý, chỉ ngẩng đầu lên hỏi:

- Ca một bài bao nhiêu tiền?

Thiếu nữ áo xanh hơi ngẩn người ra, vì nàng tới tửu lầu này ca xướng đã đến nửa tháng, mà chưa bao giờ gặp một khách nhân hỏi giá tiền trước như vậy.

Nàng đưa mắt quét nhìn bốn người ở bàn đó một lượt rồi mới nhìn xuống đất, mỉm cười đáp:

- Tùy các đại gia ban thưởng...

Đại hán mập xoa tay nói:

- Không! Không! Bọn tao cứ theo đúng phép tiền tiểu nhân hậu quân tử, nhưng phải tránh trước sự tiêu hoang tiền một cách oan uổng.

Tiếng nói của y rất lớn, nên các tửu khách ngồi quanh đó đều quay đầu lại nhìn.

Mọi người vừa cảm thấy kỳ quái, vừa buồn cười, nghĩ bụng: "Xưa nay nghe ca hát giúp vui đều là những người rộng rãi, nhiều tiền. Nếu đã sợ phí tiền một cách oan uổng thì hà tất gọi người ta tới giúp vui làm gì".

Hai anh em họ Triệu đôi môi mấp máy, hiển nhiên đã tức bực vì thái độ của đại hán mập nọ.

Thiếu nữ áo xanh lại ngẩn người ra, nhưng đành miễn cưỡng gượng cười, hỏi:

- Năm phân bạc một khúc, đại gia có đồng ý chăng?

Hán tử mập gật đầu, lớn tiếng nói:

- Nếu vậy thì được. Hãy ca cho tao nghe khúc "Khổng tước đông nam phi".

Bài thơ "Khổng tước đông nam phi" là một bài thơ rất xưa và cũng rất dài, tuy đã được đóng thành sách từ lâu, nhưng rất ít người được nghe ca xướng.

Lời yêu cầu này của đại hán khiến thiếu nữ không thể nào chấp thuận được. Mà dù nàng có nhận lời, thì thử hỏi bài thơ ấy dài lẽ thê như vậy phải ngâm đến tận bao giờ mới dứt? Thật năm phân bạc đó khó lòng mà nuốt trôi được.

Thiếu nữ áo xanh bỗng thâu liễm tiếng cười, hơi khom mình, nói:

- Xin lỗi, tiểu nữ kém cỏi, không thuộc hết được bài hát đó.

Dứt lời, nàng liền quay người, rời khỏi nơi đó. Hán tử bỗng vỗ bàn, nói:

- Quay lại đã.

Thiếu nữ áo xanh quay người lại hỏi:

- Đại gia còn định sai bảo điều chi?

Hán tử nọ bỗng trừng mắt, quát hỏi:

- Có bao nhiêu lời ca, mau đọc hết cho ta nghe xem?

Lúc này mọi người thấy tình hình trên đã rõ hán tử mập có ý muốn gây chuyện với thiếu nữ áo xanh nọ, chứ chẳng phải muốn nghe ca hát gì cả.

Xưa nay mỗi một ban ca xướng ít ra cũng phải có hai người, một người xướng ca, một người phụ họa, có đem theo một tập đề mục bài ca để khách nhân lựa chọn, nhưng hiện tại thiếu nữ áo xanh này chỉ có một mình, và không hề thấy nàng ta có đem theo cuốn sổ trên. Hơn nữa đề mục các bài thơ rất nhiều, nàng làm sao có thể nhớ cho hết được? Đó há chẳng phải một việc có tính khiêu khích ư?

Thần Hành Thái Bảo vốn là một người tính rất nóng nảy, hiện tại thấy hán tử mập nọ ngôn ngữ cùng thái độ bất nhã như vậy đã cảm thấy khó chịu.

Nhưng lúc đó anh em họ Triệu đã biến sắc mặt, đang chuẩn bị xô bàn đứng dậy, Thần Hành Thái Bảo đã khẽ ho khan một tiếng, nói với thiếu nữ áo xanh:

- Vị đại ca mập này nói đùa đấy, cô nương chớ có để ý làm chi. Xin cứ tùy tiện ngâm nga một bản nào nghe cũng được.

Hán tử nọ thấy vậy không nói năng gì nữa. Hai anh em họ Triệu thấy Thần Hành Thái Bảo nói như vậy cũng đành tạm dẹp con phần nộ sang bên.

Thiếu nữ áo xanh liền khom mình, nói:

- Xin đa tạ đại gia.

Đoạn tay nàng gẩy đàn tỳ bà, miệng cất tiếng ngâm:

"Cụu niên kim nhật Đông môn đông,

"Tiền trang huy ảnh đào hoa hồng,

"Suy khai suy lạc phất nhật đông phong...

"Phong tế tế vũ sơ sơ thôn âm vạn trử

"Chỉ xích chân lý...

"Bỉ thử không hữu tương lân kế...

Phỏng dịch:

"Ngày rày năm xưa ở phía cửa đông

"Xiêm y lả lướt tựa cánh hoa đào

"Hoa hồng đào gặp gió Đông thổi bay toi tả...

"Gió thổi hiu hiu, mưa bay lất phất,

"Lòng son thốn thức

"Gần gũi như xa ngàn dặm...

"Đôi ta dù tâm đầu ý hợp

"Nhưng không thể nào gần gũi..."

Tiếng ngâm nga rất ngọt ngào, dư âm lạnh lạnh bất tuyệt, khắp lầu những tràng vỗ tay đom đóp khen ngợi như pháo nổ.

Hai anh em họ Triệu ngăn người ra lắng nghe, Thần Hành Thái Bảo không ngớt gật gù đều khen ngợi.

Ba người không hẹn mà cùng nâng ly rượu lên môi uống cạn.

Hán tử mập thấy vậy cũng vội đưa ly rượu lên môi tu luôn. Sau khi uống cạn, hán tử mập đưa tay lên chùi mép, nói:

- Tuyệt cú.

Tiếng ngợi khen này của y không hiểu muốn ám chỉ thiếu nữ ca hay, hay là khen rượu ngon.

Bỗng y quay đầu lại, mặt chợt lộ vẻ cao hứng, vỗ tay kêu gọi:

- Lại đây! Lại đây!

Tên tửu bảo vội khom mình, chạy tới dâng một bình rượu lên, nhưng hán tử mập đột nhiên xua tay, chỉ vào thiếu nữ áo xanh, nói:

- Không, hãy đưa cho thiếu nữ kia.

Dứt lời, y quay sang thiếu nữ áo xanh nói tiếp:

- Cô bé kia, hãy mau mau lại đây, châm cho bọn họ mỗi người một ly rượu. Nếu khéo léo, họ sẽ thưởng tiền bạc cho.

Lần này hành động của hán tử mập thật ngoài sự dự liệu của mọi người. Thần Hành Thái Bảo vội đưa mắt liếc nhìn anh em họ Triệu.

Nhưng thiếu nữ áo xanh cũng không cự tuyệt, bình tĩnh một tay ôm cây tỳ bà, một tay cầm bình rượu, đưa mắt quét nhìn một lượt mới hơi do dự, tiến tới rót đầy hai ly rượu cho anh em họ Triệu, tựa hồ như tay của nàng rất yếu ớt, nên vừa châm xong ly rượu đó, nắp của bình rượu liền bị nghiêng rót sang bên.

Nàng ta vội lượm lên, đẩy lại như cũ, rồi mới nói nhỏ rót cho Thần Hành Thái Bảo, sau cùng mới tới lượt hán tử mập nọ.

Hán tử nọ rất thích thú, vung quyền lên trên không, nói:

- Hay lắm. Rót như vậy rất đúng phép tắc.

Y lại bỗng liếc nhìn hai anh em họ Triệu, cười hi hí, tiếp:

- Hai vị huynh đệ thấy tôi nói đúng không? Cô nương này kể cũng có đôi mắt rất tinh đời, đã biết ngay vị nào là chủ cuộc rượu hào hứng này.

Hai anh em họ Triệu mặt đỏ bừng, khẽ hừ một tiếng, vội quay sang thiếu nữ áo xanh, nghiêng mình nói:

- Đa tạ cô nương.

Thần Hành Thái Bảo nâng ly rượu lên. Đột nhiên hán tử nọ dường như nhớ tới việc gì, vội xua tay ngăn cản không để cho Thần Hành Thái Bảo nâng ly rượu ấy. Đoạn đưa chén rượu của mình tới tay thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ áo xanh ngăn người ra đỡ lấy, tựa hồ như không hiểu dụng ý của hán tử mập nọ ra sao.

Hán tử mập đẩy ly rượu vào môi thiếu nữ áo xanh, cười hi hí nói:

- Trước tiên cô nương hãy kính ba vị đại gia đây một chén mới gọi là đủ lễ, còn lại nửa bình này, bọn họ sẽ chia nhau uống sau cũng không muộn.

Thiếu nữ áo xanh lúc đầu hơi biến sắc mặt, nhưng lập tức lấy lại được sự bình tĩnh như cũ, lắc đầu nói:

- Đa tạ đại gia, tiện nữ không biết uống rượu.

Vừa nói, nàng vừa đưa chén rượu trả lại cho hán tử mập.

Hán tử nọ nhếch mép hỏi:

- Thế có muốn được thưởng tiền hay không?

Thiếu nữ áo xanh mắt long lanh như sắp khóc, cúi đầu nói:

- Tùy sự cao hứng của đại gia.

Triệu Ngọc Trạch cả giận, vỗ mạnh xuống bàn, lớn tiếng nói:

- Bằng hữu, bạn đã lộng hành quá đáng lắm rồi.

Hán tử nọ làm như không nghe thấy gì, chăm chú nhìn thiếu nữ áo xanh, hỏi tiếp:

- Chắc thứ rượu Mẫu đơn hoàng này rất nồng, phải không? Để mỗ cho đổi một thứ rượu khác ngọt dịu hơn để cô nương uống được chăng?

Thiếu nữ áo xanh trở mặt lên nhìn hán tử nọ một hồi, đột nhiên thân hình hơi chấn động, cúi gằm đầu xuống, lấy tay che mặt, dường như không chịu nổi sự lẳng nhục, quay mình chạy thẳng xuống lầu.

Thiếu nữ áo xanh đó vừa đi khỏi, bỗng một bên góc ở phía đông có một trung niên mặt dài sắc mặt rất âm trầm, khẽ "hừ" nhạt một tiếng vội vã bỏ xuống dưới lầu.

Hán tử mập cau mày lắm bầm:

- Con bé đáng thương thật...

Triệu Ngọc Kiên bỗng đứng dậy, vung chân đá bay chiếc ghế đang ngồi, quát hỏi:

- Bằng hữu, hiện tại đã tới phiên chúng ta chưa thế?

Hán tử nọ bỗng quay sang Thần Hành Thái Bảo, kéo tay nói:

- Vị đại ca này có đem tiền bạc theo không thế?

Thần Hành Thái Bảo liền móc ra một đĩnh bạc quăng lên bàn nói:

- Có chứ, các hạ không đến nỗi phải bị bêu xấu đâu.

Hán tử nọ cười hi hi, đưa tay cầm lấy đĩnh bạc. Chỉ nghe thấy "xoạt" một tiếng, y đã ném luôn đĩnh bạc vào trong ly rượu của Thần Hành Thái Bảo. Lúc ấy không những Thần Hành Thái Bảo mà cả hai anh em họ Triệu đều tím sắc mặt...

Một ly rượu vàng đầy hương thơm tỏa ra ngát mùi bỗng bốc khói sôi lên sùng sục. Trong khoảnh khắc, trong ly đã biến thành một thứ nước đen xì. Hai anh em họ Triệu bỗng giơ tay ra cầm lấy ly rượu để ở trước mặt mình xem, thì hán tử nọ đã vội xua tay, nói:

- Các vị thì không sao cả.

Huynh đệ họ Triệu không tin, vội lấy một nén bạc bỏ vào ly rượu thử xem, thấy không có gì khác lạ cả, bất giác ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn hán tử nọ, y muốn hỏi:

- Tại sao bạn lại biết?

Hán tử nọ đã cả cười, nói:

- Đó chính là nguyên do mà mỗ đã bảo là cô bé nọ đáng thương, vẫn còn biết thương tưởng tới những nhân vật có tài ba như hai vị mà mềm lòng, không nở xuống tay hạ độc thủ.

Dứt lời, y cười hi hí, chấp tay vái chào, rồi lớn bước tiến thẳng xuống dưới lầu.

Hai anh em họ Triệu định tiến ra ngăn cản, Thần Hành Thái Bảo đã lắc đầu nói:

- Bất tất phải thế. Ngụ huynh đã biết y là ai rồi.

Anh em họ Triệu đồng thanh hỏi:

- Là ai?

Ngồi một chiếc bàn cạnh cửa cầu thang là một ông già lụ khụ. Lão già này tới đây uống rượu đã liên tiếp ba hôm, vẫn thường chú ý theo dõi những việc xảy ra trên lầu, lúc này dường như có vẻ đang do dự khó nghĩ, tựa hồ muốn nán lại nghe xem Thần Hành Thái Bảo nói hán tử mập mập như phù thũng nọ là ai, một mặt lại sợ chậm trễ lỡ mất đại sự, nên cứ dòm ngó dáo dác hết lầu trên tới dưới lầu.

Cuối cùng, lão vội đứng bật dậy, bước xuống cầu thang đi, theo sau hán tử nọ...

Lão già nọ chính là người lập ra chí tra xét cho ra căn nguyên thế lực rộng lớn của bọn tà ác võ lâm đương kim, là nhân vật đời thứ tư của Trung Châu Hoa Gia, Hoa Vân Biểu.

Xuống tới dưới lầu, Hoa Vân Biểu đuổi theo ra ngoài cửa đưa mắt nhìn dáo dác bốn phía thì không còn thấy tung tích của hán tử nọ đâu nữa, liền bực bội nghĩ bụng:

"Nếu ta sớm biết tên nọ nhanh chân đến như vậy, thì cứ ở trên lầu nghe Thần Hành Thái Bảo nói y là ai có phải hay hơn không?"

Lúc này, chàng cũng không còn hứng thú trở lên lầu nữa. Chàng suy nghĩ giây lát, liền tạm dẹp chuyện đó sang bên mà lo việc chính của mình trước thì hơn...

Đó là việc đi Hoàng Sơn tìm vị Thái Thượng trưởng lão, nhân vật Cái Bang mười túi duy nhất còn sót lại, Phong Trần lão nhân Cổ Từ Công.

Nghĩ đoạn, chàng vội quay mình, tiến thẳng về phía nam thành. Tới hôm nay, tuy kinh công của chàng đã tiến bộ vượt bậc nhưng vì kinh nghiệm hãy còn non nớt, nên đã hai phen chỉ chậm một bước mà để lỡ mất mục tiêu.

Cứ nghĩ tới đó, chàng lại cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Hiện tại, vừa đi, trong đầu óc chàng một nghi vấn vẫn quay cuồng không ngớt, là thiếu nữ áo xanh đã hạ độc thủ đó là nhân vật như thế nào?

Chàng không sao ngờ được một thiếu nữ trẻ tuổi, xinh xắn, thuần hậu, chỉ trạc mười ba mươi bốn, mà lại có thủ đoạn ác độc lợi hại đến thế.

Vừa rồi, mọi việc trên tử lâu, chàng đã được mục kích rất rõ ràng. Khi thiếu nữ áo xanh vừa bỏ đi, thì một nhân vật trung niên mặt dài, lộ đầy vẻ thâm trầm, cũng vội bỏ xuống dưới lầu ngay.

Lúc đầu chàng tuyệt nhiên không lưu ý nhưng sau hồi tưởng lại, chàng mới dần dần vỡ lẽ. Hán tử trung niên nọ với thiếu nữ áo xanh là cùng một bọn với nhau, tới tử quán để âm mưu hãm hại Long Bảo Song Ngọc.

Nhưng kết quả thiếu nữ áo xanh không nở xuống tay hạ độc thủ, cho nên chỉ bỏ chất độc vào rượu của Thần Hành Thái Bảo với hán tử kỳ lạ nọ.

Âm mưu bại lộ, trung niên hán tử liền giận dữ bỏ xuống lầu theo sau nàng nọ tức thì.

Hãy tạm dẹp chuyện thiếu nữ áo xanh nhất thời mềm lòng, không chu toàn được mưu định, vận mệnh sẽ ra sao, mà hiện tại chỉ có những nghi vấn cần phải vỡ lẽ như sau: Trung niên hán tử nọ vì lẽ gì lại ngấm ngấm sai bảo thiếu nữ áo xanh hãm hại Long Bảo Song Ngọc?

Là vì việc ân oán riêng tư? Hay y là nhân vật của Huyết Kiếm Ma cung, cũng như bọn đã được phái đi để giết hại Vạn Lý Truy Phong, còn hơn mười tên bịt mặt đã truy lùng Hoa Vân Biểu?

Những vấn đề trên, chỉ có một người duy nhất là được biết rõ. Đó chính là hán tử mập mập như phù thũng, giả điên khùng ngốc nghếch.

Nghĩ như trên, Hoa Vân Biểu hối hận vô cùng, vì chàng muốn đuổi theo người nọ mà lại không đuổi theo ngay. Bằng không mình cứ lưu lại ở trên tử lâu còn hơn. Vì vậy, hiện giờ đều xôi hỏng bỏng không, chẳng những đuổi theo không kịp quái nhân nọ, mà cả đến tên tuổi của người đó, chàng cũng không hay biết nốt.

Hoa Vân Biểu đang thất thần lướt đi bỗng nghe thấy cạnh đó có người lẩm bẩm tự nói:

- Ban ngày ban mặt, đi giữa đại lộ, kể thật lý thú thay. Mình biết rõ có người theo dõi ở phía sau, nhưng cứ yên tâm, vì hiện trên đường có rất nhiều người đi lại, chắc y không dám hạ thủ đâu.

Hoa Vân Biểu ngăn người ra, nghĩ thầm:

“Không hiểu người này vừa nói gì thế?”

Chàng vội quay đầu lại nhìn. Chàng vừa tiếp xúc với đối phương cơ hồ như kinh ngạc muốn buột miệng la lớn.

Lúc ấy, cạnh chàng chỉ cách chừng một cái vai, một người đang thung thắng bước đi.

Người nọ mặt phúng phính vàng khè, mắt ti hí, bụng phồng như cái trống. Người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là hán tử phù thũng.

Hoa Vân Biểu cố định thân, lại từ từ liếc nhìn về phía sau, thấy cách khoảng bốn năm thước có hai trung niên áo dài đang rảo bước theo sát nút.

Lúc đầu Hoa Vân Biểu còn tưởng hán tử nọ ngằm cảnh giác mình, nhưng lúc ấy thấy hai hán tử áo dài nọ thủy chung chỉ chú ý theo dõi hán tử mập thôi, mới biết những lời lẽ của hán tử mập vừa rồi là cố ý nói cho kẻ địch ở phía sau nghe, còn thân phận của mình chưa hề bị bại lộ.

Nghĩ tới đó, Hoa Vân Biểu mới cảm thấy khoan tâm phần nào, nên đời nào chàng lại bỏ qua cuộc vui hiện đang diễn ở trước mặt.

Hoa Vân Biểu liền cố ý rẽ sang bên, đi chậm lại phía sau một quãng, để ba người nọ đi qua trước mặt, sau đó chàng mới thung thắng đi theo.

- o O o -